

[Albrechtsen]

bygger på en forhøjelse af folkepensionen, og som kommer alle til gode.

Endelig vil jeg nævne afskaffelse af de generelle erhvervstilskud, som postes ud uden nogen nyttevirkning, ud over at nogle indtægtsforhold hos ejerne af virksomhederne forhøjes, og ændring af disse generelle erhvervsstøttepenge til gennemførelse af en selektiv erhvervs politik – og jeg har med stor tilfredshed set, at det også er et punkt, der er nævnt i Socialdemokratiets udspil til en ny erhvervs politik.

Det vil vi gerne være med til, og det er i hvert fald tre punkter, som man kan gennemføre uden at skabe noget brud på skatteforliget. Det synes jeg er meget afgørende at få slået fast, for dermed er vejen åbnet for, at der kan opstilles et grundlag for en finanslov, der kan udgøre et realistisk alternativ, som kan hænge sammen, og som kan vise, hvorfra pengene kan komme til at finansiere den sociale genopretning og f.eks. til, at regeringen kunne komme med et rimeligt udspil over for de offentligt ansatte, når der nu skal forhandles overenskomst.

Jeg vil slutte med at sige, at der jo har været en hel del debat om fortidens synder i dag, som der også var det under åbningsdebatten. Når man fortsætter diskussionen om, hvorvidt nu den tidligere socialdemokratiske regering havde skylden for underskuddet, som de borgerlige mener, og at alle problemerne blev skabt under den tidligere regering, mens Socialdemokraterne måske har en tilbøjelighed til at mene, at alle problemerne er blevet skabt, efter at den borgerlige regering kom til, så synes jeg, der er grund til at slå fast, at det, der er brug for, jo hverken er den nuværende borgerlige regerings politik eller en tilbagevendende til den gældsætningspolitik, der var før den borgerlige regering, men tværtimod en arbejderflertals politik, altså en helt ny form for politik her i Folketinget.

Det er, ligesom om der i denne debat om fortidens synder ligger, at vi skulle vælge mellem på den ene side at køre videre i det spor, som Socialdemokratiet opgav i 1982, og så den nuværende borgerlige regerings politik. Men det er jo ikke alternativerne, for i så fald stod vi unægtelig i en meget dårlig situation.

Alternativet er en helt anden politik, som ikke er set før, som ikke er afprøvet i dansk

politik tidligere, og som er en meget vanskelig sag, men som dog på alle måder er betydelig mere realistisk, også i forbindelse med betalingsbalancen, end den politik, som den borgerlige regering har fremlagt med dette finanslovsforslag.

Finansministeren (Palle Simonsen):

Det er en god ting, at Folketinget nu er vendt tilbage til en egentlig førstebehandling af finanslovsforslaget. Når man tager i betragtning, hvor omfattende en sag finansloven er, så er det naturligvis afgørende, at vi får lejlighed til at få en generel debat om det, der ligger i den.

Jeg kan konstatere på nuværende tidspunkt – ellers skulle jeg have været meget uopmærksom – at der faktisk ikke er stillet nogen spørgsmål, og det kan der jo være mange grunde til. Der kan være den grund bl.a., at man i finansudvalget allerede har arbejdet så grundigt med finanslovsforslaget og har fået så mange svar, at man føler sig dækket godt ind. Der kunne jo også være den grund eksempelvis, at debatterne måske i større og større udstrækning kommer til at bestå af fastslåen af egne synspunkter og en, kan man sige, triviell kritik af de samme elementer i regeringens politik.

Prøver vi at gøre det op, kan vi konstatere, at der er milevid afstand i opfattelsen blandt de fire regeringspartier på den ene side og på den anden side Socialdemokratiet, SF og VS, når man ser på den argumentation, der har været ført. Jeg har fuld forståelse for, at det er sådan for både SF og VS; de har jo trods alt altid haft mulighed for at køre friløb, og derfor er det lettere for dem, men til Socialdemokratiet vil jeg godt sige – og det bliver så især til hr. Camre – at det er for letkøbt med den debat, som hr. Camre lægger op til omkring finanslovsforslaget.

Der er jo ikke i hr. Camres indlæg, som der heller ikke var det i hr. Svend Aukens under åbningsdebatten, et eneste forsøg på at fortælle, hvad Socialdemokratiet vil, hvis det fik regeringsmagten. Men der er en bunke kritik af, hvad denne regering har gennemført, og det til trods for at denne regering har måttet gennemføre en politik, som var svaret og løsningen på det, som Socialdemokratiet selv gav op over for. For det er jo sandheden.